

Đào Phạm Thùy Trang

Bến Bình Yên



Khốn nạn nhất đời hắn là sáng sớm mắt nhắm mắt mở đã nghe tiếng chửi của vợ. Từng tiếng từng âm hắn nghe rất buốt như vuốt sắt nhọn hoắt cứa thật mạnh vào vết thương mới lên da non, đau thấu cả ruột gan.

Chuyện có đáng gì đâu: Bộ đùi hay sao mà không thấy ca nước pha cho con nhỏ vậy?

Vậy đó, hắn còn chưa kịp cảm nhận hết sự sáng khoái của ca nước ấm đã bị tạt cả thùng nước đá vào mặt. Lùi lũi hắn lau vội bản mặt bèo nhèo như da mèo vào chiếc khăn hình như... không còn nhận ra là khăn hay nùi giẻ nữa. Chuẩn bị cuời lên con ngựa sắt để bắt đầu một ngày vất vả mồ hôi và sức lực ra cơm áo thì thẳng con lớn học lớp hai nhỏ nhỏ:

- Ba, cho con hai ngàn ăn sáng đi ba, có một ngàn con ăn không no...

Hắn định bảo “Ráng đi con” như hàng trăm lần vẫn nói thế nhưng chợt thấy nét mặt thẳng nhỏ in chân dân chữ “đói” nên cố lục lọi hai ba chiếc túi đã dày lên vì xi măng, vôi vữa mà lúc nào nhìn vô cũng tưởng có tiền xâm xấp, đưa thêm con trai một ngàn đồng trong giá “tài khoản” hai ngàn đang hiện hữu.

Vậy là hôm nay hắn chỉ được ăn xôi chứ không đủ tiền uống cà phê rồi. Thật ra, một ngày hắn làm cũng được bốn chục ngàn, nhà bốn người, ngoài cơm

ăn còn thuốc uống, con nít mà, bệnh đau làm sao đoán trước được.

Mỗi ngày hắn chỉ cho phép mình xài hai ngàn thôi, đó là bữa “ăn sáng” và ly cà phê đen, cơm trưa thì “ký sổ” tới tuần trả. Hắn chỉ biết vắt sức ra áo com cho gia đình chứ không quan tâm nhiều tới chuyện vật vãnh tội hành.

Cuối tuần lãnh tiền cứ đưa hết cho vợ, xong, xin lại đúng mười bốn ngàn và lời dặn phải cho con trai năm ngàn để nó đi học năm ngày trong tuần. Còn tất cả thuộc “quyền sinh sát” của vợ hắn.

Vợ hắn, người đàn bà cũng biết vén khéo nhưng phải tội dữ dằn nanh nọc quá. Nhiều khi hắn tự an ủi, đó là kết quả của những ngày cô ấy phải bôn ba giữa chốn sinh tồn, như hoa hồng có gai để bảo vệ cho nụ hồng xinh tươi thơm thắm.

Đời hắn khổ đã đành, sao đời vợ hắn còn khổ lắm vậy, mười hai tuổi đã phải đi phụ quán ăn, mười lăm tuổi đi phụ hồ; lứa tuổi của bao người còn mộng mơ trong tà áo trắng thướt tha còn cô ấy thì tay chai, mặt nám, áo quần dính cứng những bả vôi vữa.

Chỉ là anh “thợ ép” nhưng hắn đã biết “ăn gian” thời gian để làm việc nhiều hơn cho cô bạn cu li được rảnh tay mà nghe nốt bản nhạc mà cô thích.

Ấy là lần hắn đứng trên giàn giáo kêu mỗi miệng cũng không nghe cô cu li xách hồ vôi, nhìn ra sân thì thấy cô ta đang ngھnh cổ, lúc lắc đầu theo bản nhạc đang phát âm ðùng bên hàng xóm.

Hắn lẳng lặng trèo xuống khỏi giàn giáo bốn mét, xúc ðầy xô hồ, móc vôi sợi ðây rồi mới kêu lớn “hồ ði!” làm cô ta giật mình mặt méo xệch vì tiếc bản nhạc hay.

Hắn không cha mẹ, bởi một ðiều ðơn giản ai cũng ði tìm hạnh phúc riêng sau khi cùng nhau tạo ra “cái của nợ” là hắn. Sống với ngoại mười mấy năm, ngoại già lưng còng như ðấu hời, cái ðấu hời theo suốt cuộc đời hắn mà không có câu trả lời: Tại sao con người phải sinh ra trong thế giới này?

Gọi là “được sinh ra” hay “bị sinh ra” cho đúng? Tại sao người ta cứ bảo là “đi tìm hạnh phúc” còn bỏ cái “không hạnh phúc” lại cho người khác? Hẳn nhớ hoài hình ảnh bà ngoại thềm trâu cau nhưng không tiền mua, trâu có thể xin hàng xóm còn cau thì lượm những trái dừa non rụng gọt lấy phần cuống vừa mềm vừa chát để ăn, thay cho những quả cau xanh non thơm ngon... Mà người đi lượm những quả dừa cho ngoại không ai khác, chính là hấn. Tuổi lên mười hấn chỉ có một ước mơ duy nhất: Sau này lớn lên, làm có tiền hấn sẽ mua những lá trâu tươi, những chùm cau xanh cho ngoại ăn thỏa thích!

Nhưng khi hấn làm được điều ấy thì ngoại không còn hôn lên mái đầu hoe vàng khét lẹt vì nắng của hấn mà nói “cháu của ngoại giỏi quá” nữa, di ảnh ngoại với ánh mắt xa xăm hình như rung rung lệ chỉ gật đầu với hấn trong mơ.

Cô cu li tính nết con trai trong dáng hình con gái ấy cuối cùng cũng đồng ý về sống chung nhà với hấn sau hai mâm cơm: một cúng ông bà, một mời vài người hàng xóm.

Hai mươi hai tuổi hấn làm cha, mười chín tuổi rưỡi cô ta cũng làm mẹ, nhưng tính dữ dần vẫn không chừa, đồ có khi nào cô ta ru được con những câu: “à... ời... gió mùa thu...” như hàng trăm ngàn bà mẹ khác.

Cô ta cứ: “...giữa chúng ta có điều cần phải nói... là anh cưới vợ khi tôi...” rồi lại “...ngày xưa em như chim sáo...” hoặc “Không, tôi không còn, tôi không còn yêu anh nữa, không, tôi không còn...” đứa nhỏ khóc ngằn ngặt, đi làm thì thôi, chiều lê những bước chân tưởng chừng như muốn sụm xuống về được đến nhà mà nghe như vậy lại muốn bỏ đi phút cho xong nhưng nhìn đứa con thì không thể nào bỏ được.

Cởi phăng cái áo, ôm thẳng nhóc vào lòng, hấn đi qua đi lại với chất giọng khàn khàn ru con, những lời ru của gần hai mươi năm trước ngoại hấn đã ru,

vậy mà thằng nhỏ ngủ ngon lành, định trao con cho vợ để còn tắm tấp ai ngờ nhìn lại thì... mẹ ngủ trước con từ lúc nào!

- Bộ tưởng đỡ con cả ngày sung sướng lắm hay sao mà mới đặt lưng đã bị xóc đầu dậy? Vợ hấn đánh đá.

- Anh biết em mệt nhưng anh còn mệt hơn. Hấn dịu dàng.

- Vậy ở nhà đỡ con đi, tui đi làm cho!

Vợ hấn lấy, dù biết không ai muốn đàn bà mới sinh ba bốn tháng nhưng hấn vẫn sợ tính gàn của vợ. Nếu cô ta bỏ đi làm thì con hấn sẽ thiếu mẹ – cảm giác thiếu hụt không có bất cứ thứ gì bù đắp được hấn đã trải qua rồi, nên không muốn con mình lặp lại – vậy là hấn lại cố làm ngày, làm đêm, cuối tuần vẫn làm, lễ lạt không hề nghỉ, chỉ để có thêm tiền mua sữa cho con, cho bữa cơm gia đình thêm thơm tất.

Ngày tháng cũng trôi đi, những người nghèo như hấn vẫn tin vào số mệnh bởi một điều đơn giản “trời sinh voi, sinh cỏ”. Thằng con lớn mới bót ẵm bót bông thì vợ hấn báo tin nhà sắp có thêm thành viên kế tiếp! Trời đất, đúng là “đặng hào con...” mà.

Ừ, nhưng có vợ có chồng thì có con chứ có gì là lạ? Thế là đứa thứ hai ra đời, con gái nhé, đủ nếp đủ tẻ, hấn vui ra mặt, nhất là khi con bé bập bẹ nói và cứ bám theo hấn riết. Cha con coi bộ rất “tâm đầu” dù đứa nhỏ còn bé tí...

- Anh, kể từ mai tui đi làm! Vợ hấn nói một câu không nhằm mục đích xin ý kiến hay bàn bạc thảo luận mà là một “thông báo”, loại thông báo mà người nghe phải chấp nhận không được phản đối.

- Nhưng làm ở đâu, giờ giấc, còn con cái?

- Trời sanh voi sanh cỏ, ngồi ôm con để chết đói à? Sáng thằng anh đi học, chiều về giữ em, tui đi làm từ hai giờ tới mười giờ đêm!

- Làm gì mà khuya dữ vậy em?

- Quán ăn của nhỏ bạn cũ, hỏi nhiều làm gì? Việc anh anh làm, việc tui tui biết, tất cả tui chỉ lo cho cái nhà này!

Vậy là đi, đồ hấn dám nói thêm câu nào nữa.

Những đêm đầu con bé vắng hơi mẹ khóc ngất lên ngất xuống, tiếng khóc như muối xát vào lòng người cha nghèo như hấn. Trời ơi... phải chi hấn giàu, phải chi hấn có cha mẹ, phải chi hấn lo được vẹn toàn cuộc cơm áo cho vợ con thì giờ này cả nhà đang ấm êm bên nhau chứ đâu phải khổ nhục như thế này?

Vợ hấn đang ở thì chín nhất của người phụ nữ, huống chi lại không phải là người nhan sắc “dưới mức trung bình”, chỉ tội cái nghèo làm cho con người ta bần cùng đi.

Bây giờ ăn mặc lên trông cũng khá lắm. Quán ăn sân vườn theo mô hình nông thôn, từ tiếp tân, tiếp viên tới phụ bếp đều mặc quần đen áo bà ba, có điều hơi “cách điệu” một chút: áo bà ba cổ tim khoét sâu có viền đăng ten, đính áo xẻ cao phô làn da trắng muốt lồ lộ...

Một vị khách ngày nào cũng đến quán ăn, anh ta chỉ kêu độc một món: Cơm niêu (cơm đập) ăn với cá Sapa nướng, vài ngọn rau thơm nhưng phải có trộn khế chua, và người phục vụ phải là vợ hấn mới được! Nghe đâu ông ta là chủ một cửa hàng trang trí nội thất nào đó to lớn lắm.

- Tương lai thì dài mà đời người rất ngắn em có biết không? Em xinh xắn đảm đang như vậy phải làm bà này bà nọ mới xứng đáng... Em có nghĩ tại sao một người đàn ông không ăn cơm nhà mà phải “cơm hàng cháo chợ” như thế này không?

Vợ anh không yêu anh, ngày này sang tháng kia cô ta chỉ biết đi chùa chiền, rồi shop này shop nọ, thầy bói này thầy bói kia chứ không hề quan tâm tới bữa ăn cho anh...

Anh có tất cả, chỉ thiếu một người vợ đảm như em, anh có thể cho em mọi

thứ chỉ mong chiều chiều được cùng nhau ngồi ăn cơm như thế này...

Những lần bùng thức ăn phục vụ, vợ hắn đều nghe người đàn ông lịch lãm ấy rót mật vào tai như thế.

- Cảm ơn anh, tôi đã có chồng con và phải có trách nhiệm với gia đình đó, anh quý mến tôi thì hãy là một người khách quen của quán để tôi được làm việc ở đây lâu hơn...

- Chính vì vậy mà anh càng yêu em nhiều hơn, em là người sống có trách nhiệm với gia đình, những người như thế như kim cương quý giá ẩn trong lòng núi sâu mà không phải ai cũng tìm được.

Chồng em có phước mới lấy được người vợ như em, nhưng em ạ... tình yêu không phải là tất cả, anh ta yêu em nhưng cho em được cái gì? Nhà đẹp?

Không. Xe máy? Không.

Ngay cả những bộ quần áo đắt tiền xứng đáng với nhan sắc của em cũng không hề có, vậy tội gì...? Và ông ta kéo tay vợ hắn, một chiếc hôn sỗ sàng lướt qua đôi má ửng hồng.

- Xin lỗi anh, quán tôi cần khách hàng chứ không cần những người sàm sỡ! Vợ hắn tạt gáo nước lạnh vào mặt gã đàn ông vô liêm sỉ ấy nhưng gã ta vẫn bám theo. Bẵng đi bốn năm hôm không thấy gã đến – hình như gã ngượng cho cái lần bị mắng – hôm nay lại bệ vệ, lịch lãm với áo sơ mi, cà vạt thắt gọn gàng xuất hiện, sau những lời chào hỏi khách sáo vẫn gọi cơm niêu và người phục vụ chính là vợ hắn.

Người phụ nữ đối diện với quá nhiều gió đông vẫn không gục ngã rất tự tin vào bản lĩnh của mình, và chẳng người ta không phải thì người ta then chứ mình tội gì? Vợ hắn tiếp khách với khoảng cách cần thiết khiến gã đàn ông lịch lãm ấy kiêng nể nhiều hơn. Rồi gã lấy ra một gói quà to, bảo rằng cho các cháu và thảoảng trong gió là lời xin lỗi muộn màng...

Lại bảo hôm nay buồn quá, mười hai năm chồng vợ thế là xong, chiều nay

vợ gã đòi ký đơn ly hôn, tài sản bạc tử với biết bao mồ hôi của một mình gã phải chia đôi. Và xin vợ hấn hãy làm bạn của gã vài giờ...

Không biết vì cảm động trước một thói đời hay vì trước túi quà mà lần đầu tiên có được, hoặc ma xui quỷ khiến thế nào mà vợ hấn lại dấn thân và leo lên chiếc SH đồ sộ của gã để đi đến một quán nước nào đó.

Đường đêm, vùng ven thị xã như ẩn như hiện bởi những đoạn đường khi có đèn khi lại tối om om, vụt qua những cửa hàng cửa hiệu, những căn nhà cao tầng, những quán cóc tồi tàn...

Lần đầu tiên được ngồi lên xe máy, tiếng vù vù lạ lẫm, cảm giác lạnh lạnh rờn rợn cả da thịt, tiếng đồng vọng bên tai nghe như lời thì thầm ai oán... Rồi lại “ma đưa lối, quỷ dẫn đường” thế nào đó mà vợ hấn lại theo chân gã đàn ông lịch lãm ấy vào nhà trọ chứ không vào quán cà phê.

Phòng trọ bình dân nhưng tinh tươm sạch sẽ thoảng mùi thơm chứ không như đồng bưng nhùng hôi hám nhà hấn, vợ hấn mở gói quà theo lời gã đàn ông lịch lãm để no mắt với những áo quần đắt tiền, mỹ phẩm hảo hạng... và vợ hấn vào phòng tắm theo lời bảo của gã đàn ông ấy.

Người phụ nữ sau những cơ cực nhọc nhằn đã thay hình đổi xác ngay khi mặc trên người bộ đồ ngủ thơm nức, mỏng tang phơn phớt hồng, trong ánh đèn huyền ảo càng tô thêm nét gợi cảm phàm tục...

Gã đàn ông lịch lãm đang lột phăng nét hào hoa bề vệ của mình ném xuống chân người ngọc thì tiếng cửa ầm ầm giục giã... Vợ gã hiện ra với lỗ nhỏ nhiều “cây thịt người” phía sau, tay bà ta cầm chiếc kéo sáng loáng:

- Đồ rẻ tiền, muốn giết chồng tao à? Tao sẽ cho mày biết thế nào là lẽ độ!

Rồi mụ ta chồm tới, chiếc kéo loang loáng trên tay xướt qua gương mặt thất thân của vợ hấn, trượt tới mang tai, một nhúm tóc rơi xuống.

- Đi... đi... nhanh đi... còn đứng đó làm gì...

Vài nhân viên nhà trọ lao vô phòng lôi phắt vợ hấn ra khỏi chốn hỗn độn

nhớ nhúa ấy, miệng họ liếng thoảng nài nỉ “Bà chị mình ơi, xin hãy bình tĩnh... đàn ông nào không phạm chút đỉnh sai lầm... làm to chuyện xấu chàng hổ thiếp chứ có ai...”.

Mười hai giờ đêm, những cơn mưa dai dẳng như âm giọng nhùng nhằng đều đều của những mục đàn bà lẩm lờn vẫn không hện dứt. Hấn không tài nào chờ được nữa, đắp mền lại cho hai con, khép chặt cánh cửa gỗ không còn nhìn ra màu gì, hấn lao ra đường.

Vài chiếc xe đi về muộn quét những ánh sáng vội vàng xuống mặt đường nhoèn nhoẹt nước, một bóng người nằm co ro trong trang phục rất ư kỳ lạ. Đôi chân trần tận gối không giày dép, thân trên là chiếc áo dài tay thùng thình sẫm màu... Hấn bước tới. Trời ơi... vợ hấn đây mà!

Đôi cánh tay gầy guộc của hấn không hiểu sức mạnh từ đâu dồn lên, ẵm gọn vợ vào nhà, hấn nháo nhào tìm chai dầu gió xoa khắp người rồi lấy mền đắp kín, nấu vội chút nước nóng, may mà có cái vỏ quít hồi chiều thằng con ăn bỏ trên bàn...

Cũng may, khi ra khỏi chôn quỷ quái ấy, một anh xe ôm trong số nhiều tay xe ôm vẫn hay chờ khách trước nhà trọ đã chạy theo và mắc lên người vợ hấn chiếc áo khoác của anh ta. Vợ hấn chạy đi, đôi chân trần liêu xiêu vô định nhưng hình như tận cùng tâm tư vẫn nhớ đường về lại chôn bình yên. Vợ hấn tỉnh lại, nằm khóc thút thít. Chưa khi nào hấn nghe tiếng khóc của người phụ nữ êm ái dễ thương như bây giờ, hấn không hỏi han cũng không cau có chỉ nhẹ nhẹ xoa lưng cho vợ, một sự im lặng khiến người ta lo sợ hơn trăm ngàn âm thanh khủng khiếp gầm gào.

- Anh... anh... tha lỗi cho em! Chỉ có anh là người yêu em duy nhất, chỉ có căn nhà chúng ta là bình yên nhất, đừng giận em nghe anh... đừng buồn em nghe anh, em xin lỗi...

Khóc đi em, nước mắt có thể rửa trôi tất cả những gì phù phiếm nhất của cuộc đời, để ngày mai khi mọi việc đã trở thành quá khứ, em sẽ biết giá trị hạnh phúc những người nghèo... Hấn muốn nói với vợ như vậy, nhưng đôi môi mở hoài không thành tiếng, ừ thôi, hấn nói trong lòng. Từng giọt nước mắt của vợ hấn vẫn chưa ngừng rơi.

Sưu tầm: mssthuan

Nguồn: Theo Tiền Phong

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 10 tháng 7 năm 2007